

fredsindne offentlige Debat angaaende dette Forslag, nemlig Sukker, skal jeg henvise til, hvorledes samme Forsfatter i Danmarks Statistisk 4de Del, Side 318, udtrykkelig fremhæver, hvad jeg med den ærede Formands Samtykke skal tillade mig at citere: „En høj Beskatning af en Vare som Sukker . . . er altid forbunden med ikke ringe Betænk- lighed. Der er imidlertid i denne Henseende den store Fordel ved Sukker fremfor de fleste andre Toldartikler, at det er en Vare, hvis Forbrug stiger omtrent forholdsmaessig med Velstanden; og som altsaa hviler paa Forbrugerne i et Forhold, der omtrent svarer til vises Evne til at ubrede Stat.“ Jeg skjønner altsaa ikke rettere, end at, dersom man siger, at Overskudet skal udelukkende anvendes til at ophæve og nedlægge Tolden paa almindelige Forbrugsartikler, vil man komme til at give den mere Velhavende en forholdsvis større Sum, en større Gave, end til den mindre Velhavende. Som Ex- empel oplyses af samme Forsfatter, at Hus- mandsklassen paa Landet svarer 8 Kr., me- dens Gaardmandsklassen svarer 22 Kr. Alt- saa, hvis man gennemfører det Princip, at Husmænd og Gaardmænd skulle vederlægges efter Forholdet mellem 8 og 22, forekommer det mig, at der ikke fremkommer den Retfærdighed med Hensyn til Anvendelsen, som Mindretallet vil have frem, og at dette for- saavidt i Virkeligheden ikke har Berettigelse til at anvende Kritik over den Anvendelse, som Flertallet foreslaar. Naar vi foreslaa, at en Del af Overskudet skal gaa til Ophæ- velse eller Nedsettelse af Tolden for mindre Forbrugsartikler, saa er det i Kraft af den Betragtning, at naar man lægger Afgift paa nogle Artikler, hæver man i Modset- ning dertil Afgiften paa andre, som man mener ere af større Betydning for det al- mindelige Forbrug, og hvis Benyttelse der ikke er saa meget Grund til at indskrænke, som netop Forbrugen af Spiritus. Det er altsaa forsaavidt en vis Ligelighed, der gjør sig gjældende. Naar vi ved Siden deraf foreslaa et Beløb fordelt til Kommunerne, er det ikke blot for at lette Kommunerne og hjælpe paa deres uheldige Finantser, men det er tillige, fordi vi have den Tanke, at de derigjennem skulle faae Midler til at virke for Smaafolk indenfor dem og gjøre Noget for Sværkættelsen og Gjennemførelsen af de sociale Reforme. Thi det tror jeg for mit Bedkommende at kunne sige, at skulle disse store og betydningsfulde Op- gaver, som nu ligge for, kunne løses paa en heldig Maade, vil det være bedst, om man kunde faae Kommunernes Medvirkning dertil. Det har viist sig ved Erfaringer fra flere

Steder i Landet, hvor man har indført Sygepleie og deslige, at det gaar fortræffe- ligt, naar Kommunerne tage sig af det, og at det paa den Maade kan gennemføres billigt og bedst. Men skal det kunne gøres, maa Kommunerne have Midler dertil. Det kan ikke nytte at stille Forlangende om, at Kommunerne skulle gjøre dette eller hint, naar man saa bliver mødt med det Svar: Det have vi ikke Raad til; vi ere, hvad man fra alle Sider erkjender, saaledes be- byrdede, at vi ikke en Gang kunne overkomme de Forpligtelser, vi have, endfige at vi skulle kunne paatage os yderligere Forpligtelser. Men naar man først har givet et saadant Beløb, som der her er Tale om, naar man først har forsynet Kommunerne med Midler, saa vil man ogsaa være berettiget til at sige: Nu have I Raad, nu skulle I gjøre Noget. Og naar den ærede Ordfører for Mindre- tallet henviste til Sygekasserne, og sagde, at man kan ikke være tjent med at faae dem alene, antager jeg heller ikke, at det er Me- ningen, at man skal indskrænke sig til Syge- kasser, men jeg antager, at man vil have en Række af sociale Reforme, som kan slutte sig til dem. Og naar den ærede Ordfører stærkt beklagede, at der ikke forelaa et For- slag til en Alderdomsforørgelse, vil jeg blot, for ikke at oprive gamle Saar, minde om, at det ikke er Regjeringens Skyld, at det forelagte Forslag ikke blev fremmet i sin Tid, og at det altsaa forsaavidt ikke er Noget, man kan lægge Regjeringen til Last, at denne Reform ikke er fremmet i yderligere Omfang, end Tilfældet er. Den har altid ligget Regjeringen paa Sinde, og det er kun fordi dens Forslag saa brat stand- sedes, at man først nu har kunnet optage Sagen paany. Jeg tror derfor, at man ingenlunde er berettiget til — ganske bort- set fra Rigtigigheden af den Beregning, som jeg i Dieblisset ikke skal prøve — at sige, at dette er Alt, hvad der bydes. Nei, dette er Noget af det, der bydes. Man vil nu give Kommunerne saadanne Midler, at man kan sige, at naar Tingene kunne enes om yder- ligere Reforme, vil der ogsaa paa Forhaand være tillagt Kommunerne saadanne Beløb, at de ville være i Stand til at fyldestgjøre de Paalæg, som saaledes gives dem.

Men hvad jeg endnu mere undres over, er, at det ærede Mindretal siger, at selv om man havde sikret sig, at dette Beløb kun maatte anvendes til saadanne Reforme, til Sygekasser og lignende humane Foranstalt- ninger, vilde det dog ikke være med dertil. Man vil ikke finde sig tilfredsstillt derved, thi, siger man, Midlerne skulle komme ad anden Vej. Saa jeg spørger: Hvorledes